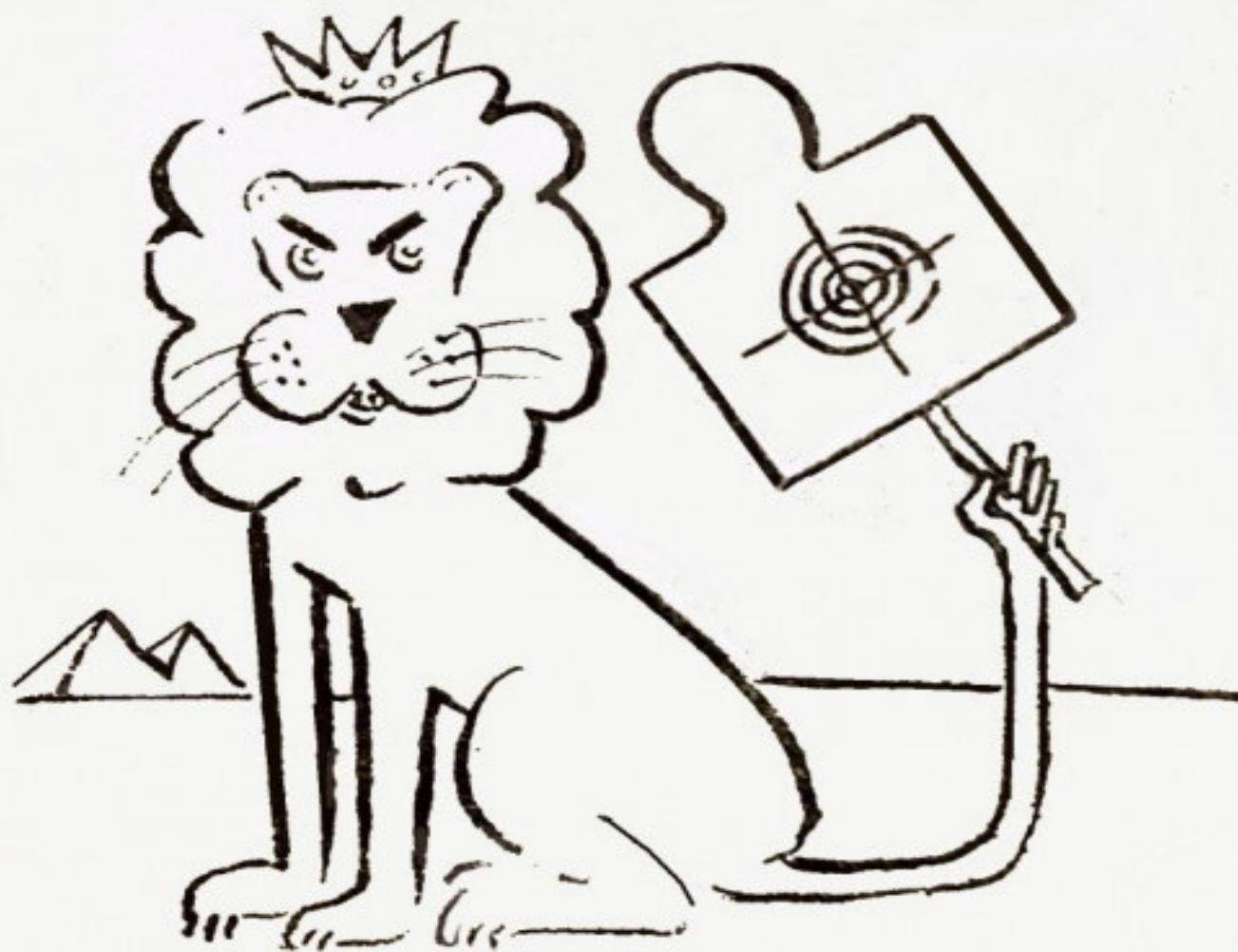

Орлин Крумов

Л О В Н А Л Ъ В

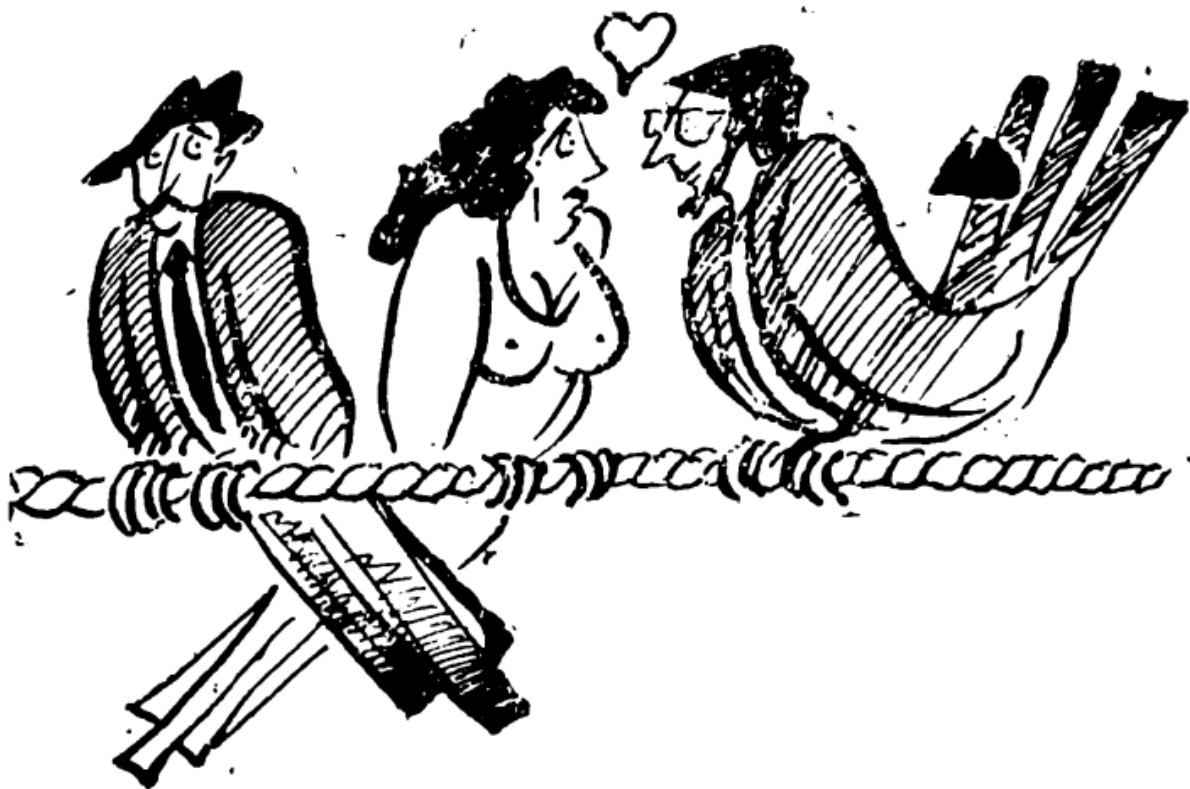
ОРЛИН КРУМОВ ЛОВ НА ЛЪВ

chitanka.info

Когато искам да прочета хубава книга, сядам да си я напиша.

РАВНОВЕСИЕ

Между двете сгради, на височина тридесет метра бе опънато здраво въже. И върху него живеехме ние — наемателите. Вечер лягахме за да поспим, пазейки равновесие дори насън, на обяд готвачът стъкмяваше по нещо за хапване, а ние тичахме и се прескачахме в надпревара за някоя по-голяма порция.

Въжето не бе най-удобното място за живот, но и това ни стигаше. Лятно време лежахме по бански и поглъщахме слънчевите лъчи, пролет и есен се къпехме под дъждовете, а зиме се гушехме един в друг, внимавайки да не се подхлъзнем.

Отсреща, повесил крак от покрива, седеше собственикът на въжето и на равни интервали грижливо прибираше наема ни. Добър човек, но малко особен. Веднъж му хрумна, че ни излизало твърде евтино за такъв прекрасен изглед. Ударихме го на молба и той не повиши наема, само пожела два пъти в седмицата да му правим представление.

Съгласихме се. Качвахме се един върху друг, правехме пирамиди, салта, препускахме с коне по въжето, карахме велосипеди с вързани очи или просто висяхме с главата надолу до примаяване.

Мина доста време. Някои от нас остаряха, други се поумориха. Пръв се отказа инженерът, който след работа яздеше кон по въжето. Животното било остаряло, недвиждало, та ставало опасно да се препуска с него на такава височина. Един застаряващ чиновник също се оттегли, купи си две саксии и започна да отглежда фасул в тях. Някои от по-младите хора се изпожениха, наградиха им се деца и скоро въжето бе накичено с пране от край до край.

Един ден обаче готвачът сви рамене:

— Няма храна... Собственикът на въжето не дава, защото заряхахме задълженията си. Иска нови наематели.

Спогледахме се. Толкова години рискувахме живота си заради онзи безделник, но сега ще живеем както намерим за добре.

— Хей ти! — викнахме му. — Няма да си мръднем пръста за теб. Храна ще си намерим, а от въжето не можеш да ни изгониш. Ти си един, а ние сме много. И независими!

След известно колебание той се съгласи:

— Вярно, независими сте. Но сте стъпили на мойто въже...

После извади нож и преряза въжето.

ПОЛЕТ И ПАДЕНИЕ НА ЕДНО ПЪЛЗЯЩО

„Създателю мой,

Откакто се помня, все пълзя. Пълзял е баща ми, пълзял е и дядо ми. Искам да ви опиша на какви унижения е подложено едно пълзящо. Трябва постоянно да избягвам пътеките на хората, да се пазя от нехайните добичета. Слушам вчера два гарвана си говорят колко необятен е просторът, колко недостижим и привлекателен е хоризонтът. А аз като пълзящо, нито хоризонт съм видяло, нито простор. Трябва да се свирам по тъмните дупки в съмнителната компания на таралежи и други нетактични създания. Да оставим това, че и гласът ми не се чува...

Искам да летя! Защо, създателю, сте дали криле на онези глупави пернати, а не на мен? Много ви се моля, дайте и на мен криле!“

* * *

„Създателю мой,

Мина седмица откакто летя. В началото всичко бе добре, но се явиха някои неудобства. На втория ден една калинка ми влезе в окоото и в заслепението си се блъснах във висок бор. А щъркелът ме помисли за летящ бастун и ме включи в колекцията си от редки предмети. Едва се измъкнах. Днес например, както си летях, се свих на кълбо, за да се попека на слънцето. Така съм задрямала... Паднах на земята от височина сто метра и за малко да си счупя студенокръвната глава.

Изобщо трудно се живее така. Горе е много светло. Вярно, има простор, хоризонти, ама какво ще ги правя — нито мога да ги изям, нито да ги zlepоставя пред някого. Освен това духа вятър, та трябва да си отстоявам посоката на летене. И всичко се вижда. А аз обичам по-така, да не се набивам в очи...

От седмица не съм ухапала никого!

Та, моля ви, Създателю, махнете ми тези проклети криле, нека пак да стана обикновена пепелянка, да се скрия в дупката си. Там, от тъмното, по-добре ще оправя света...“

ОПАК ДЕН

Отварям едното си око, сетне другото и се оглеждам с ясното съзнание, че нещо не е наред.

Срещу мен, през прозореца, слънцето блести, просто да ослепее човек. Ставам и повличам чехлите си към кухнята, за да приготвя закуската. Жена ми вече е заела мястото си до масата и чете вестник.

— Видя ли слънцето? — пита ме тя. — Великолепно е при нашето северно изложение.

— Да — съгласявам се докато слагам кафеничето на котлона. — Веднъж и ние да видим слънце.

Нещо не е наред, минава ми за миг през ума, но не мога да разбера кое точно.

Минута след това излизам навън, а там някакви хора размахват криле и летят в разни посоки.

— Добре летите — хваля ги аз.

— Човешкият дух лети — отговарят те и кацат по антените на блоковете.

Други хора вървят усмихнати, автобусите ги изчакват търпеливо, а от ауспусите им ухае на люляк.

Да, нещо не е наред, мисля си и тръгвам по улицата. Витрините блестят от чистота, отрупани със стока, родно производство, просто свят да ти се завие. Продавачите гонят клиентите по тротоара за да им предложат това-онова. Няколко души са се събрали пред една витрина и сърдито клатят глави. Имат право, всеки ден стоките поевтиняват, та не можеш да си похарчиш парите!

На една пресечка, гледам, струпал се народ. Опашка, половин километър дълга. Какво има, питам, отговарят ми, че записват желаещи да работят на село. Ще се избият хората кой да иде. Отсреща, зеят вратите на една туристическа агенция, администраторката седи умърлушена и само ветрецьт разклаща цветните плакати, окачени по стените.

Нещо не е наред... гони ме същата мисъл.

Подминавам агенцията и ето ме пред службата. А там, големият шеф, нахлупил портиерска фуражка, ми отваря вратата.

— Сам се отказах — обяснява ми той. — Вчера прочетох една уводна статия във вестника и веднага се засраших от себе си. Толкова години седя в директорското кресло, а даже образование кажи-речи нямам. Има млади и талантиливи хора, те трябва да ръководят. А аз открих себе си, открих мястото си в обществото!

Гледам този тежък и неразговорчив до вчера човек, гледам портиерската му униформа с блеснали копчета и се сещам.

Сещам се какво не е наред — всяко нещо си е дошло на мястото.

ТИШИНА

Да-а, животът на двамата старци не бе особено интересен. От години обитаваха някакъв старчески дом, къде точно, не беше сигурно. Рядко си спомняха за тях. От време на време, полупиян санитар влизаше в стаята, запушваше си носа с погнуса, псуваше ги кротко, без злоба и напускаше.

Живот без събития...

Е, вярно, веднъж заваля проливен дъжд за разнообразие, та от тавана забарабаниха тежки капки вода. Три дни двамата старци се завиваха с мокри одеяла, а пантофите им жвакаха и съвсем замирисаха, но санитарят ги изхвърли в боклука, като забрави да им донесе нови. Налагаше се да ходят до тоалетната навън боси.

Но ето че един ден нещо се промени. Първо, в стаята влезе човек, който въобще не приличаше на санитар. Той взе да мери нещо по пода, премери стените, спъна се в кревата на единия старец, леко изпсува, но достатъчно тихо, за да не го събуди. После излезе. Когато старецът се пробуди, другият му разказваше тази случка цели два дни.

След седмица обаче, в стаята пристигнаха още няколко мъже в работни униформи. Те вдигнаха двата кревата, на които дремеха старците и ги преместиха един до друг в ъгъла. После работниците заблъскаха стените с чукове. Изкъртиха вратата, направиха цяла една дупка към коридора.

— Какво става? — полюбопитстваха старците, но никой не ги чу.

Всъщност, един от работниците ги забеляза и попита дали има топъл чай. Отговориха му, че не са пили топъл чай от години и единият старец добави:

— Беше време за ремонт на старческия дом...

— Тъхъ — каза работникът и излезе.

После бе тихо цели три дни. И понеже две от стените бяха съборени и ставаше постоянно течение, двамата се завиха през глава и така прекарваха повече от времето си. Дори не повдигаха одеялата, когато онези нахлуха обратно. Работниците бяха довели някакви

железа, стовариха ги на пода и започнаха да ги чукат с тежки чукове. Звън и трясък...

После отново настъпи тишина.

Но ето че на другата сутрин някакъв страхотен шум откъсна старците от съня им. Те отметнаха одеялата и ококориха очи натам откъдето идваше шума. После скочиха и се опитаха да побегнат, но се спънаха в една от релсите, поставени от работниците.

След миг, влакът връхлетя в стаята.

ГОЛЯМОТО НОЩНО ПЪЛЗЕНЕ

В хралупата е тъмно. Подавам глава и поглеждам към върха на дървото. Там сигурно е светло, луната и звездите имат грижата за това...

Трябва да се изкатери на върха!

Стволът е дебел и хлъзгав след днешния дъжд, но се справям. Един клон, след него втори... Минавам покрай човек, вкопчил се за клона с единия си крак.

— Какво правите? — питам.

— Мисля — отговори той. — Мисля за дървото, за хората на него, за битието изобщо... Аз съм платен мислител.

— И какво измислихте?

— За сега нищо... Но тези дни смених гледната си точка — рече той и се закачи с другия си крак. — Така, според мен, върхът на дървото, небето и звездите ще отидат в нозете ми. Приятно е да знаеш, че не си пасивен наблюдател, а може да променяш околния свят според своите желания. Трябва да възпитаваме и младото поколение в този дух.

— А далече ли е до върха?

— Никой от нас не се е качвал горе, а никой от онези горе не е слизал долу... Така че, или е далече, или не е далече...

Продължих да пълзя. Наблизо мъж и жена се караха зад параван от листа. Изглежда бяха многодетно семейство, тъй като им бяха дали клон и половина, за да настанят децата си. В съседство до тях се провеждаше производствено събрание на Обединено стопанство „Миячи на листа“.

Неочаквано стеблото стана съвсем голо. Подхлъзнах се няколко пъти и повиках за помощ. Някакъв сънен човек се показва сред сухата шума:

— Какво искаш?

— Да отида на върха.

— Пропуск имаш ли?

— Какъв пропуск? — удивих се аз.

Онзи изръмжа сърдито и ме заплаши с писмо до кварталната организация. После се скри в плътната сянка от листа.

За щастие, намери се добър човек, който срещу всичките ми джобни пари ме поведе настрани по клона и ми помогна да се прехвърля на следващия.

Трябваше да пълзя внимателно. Хора с лъснали вратове и яки мишици прескачаха от клон на клон и тревожно се озъртаха. Когато някоя сова или бухал кацнеше на дървото, започваха да удрят с пръчки по сухата шума и да свиркат с уста, докато ги прогонят. Това бе много лоялно към ръководството на дървото, което се намираще в съседство и чиито членове спяха, наредени в полукръг около голяма, празна хралупа. От време на време някой се събуждаше и изливаше върху останалите поток от думи. Най-често говореха за ползата от листопада наесен и поуките от миналите градушки. Споменаваха за съревнование с другите дървета, които вече са ги изпреварили в развитието си, за града, в който бяха избягали най-способните им хора...

По-натам, бригада ученици подрязваше отдавна изсъхналите клони и с викове и песни присаждаше ябълкови фиданки. На дъб като нашия нямаше да приляга особено, затова щом се кача на върха ще забраня всичко това.

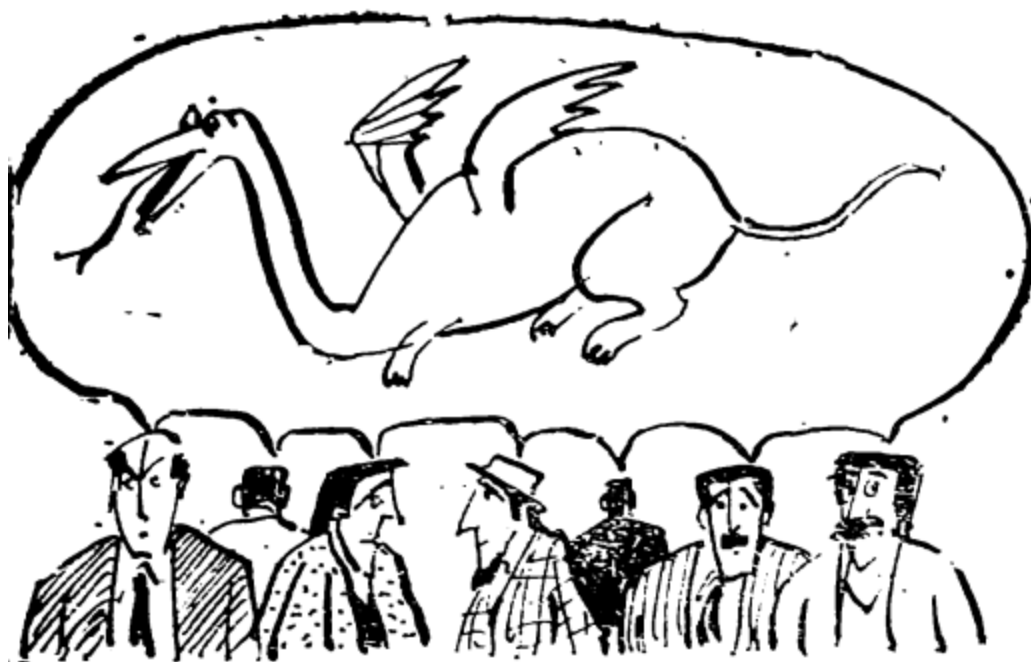
Катеря се бавно. В главата ми нахлуват мисли и идеи как да заживеем по-добре. С тези идеи ще извисим дъба високо, чак до луната... Само още два клона... Още един...

Най — после съм на върха!

От там стъпих направо на земята...

Чудна работа... Дървото било отсечено, но никой не бе забелязал това.

ЧУДОВИЩЕ

То бе на крачка от нас. Чувахме как троши камъка с могъщите си лапи, как помита чакъла с люспестата си опашка.

Превили гърбове, хората мъкнеха торби с цимент, бутяха с усилие препълнените вагонетки, за да издигнат нова каменна стена между нас и Звяра. Светлината на неоновите слънца едва си пробиваше път сред облаците от прах.

— Началство — подвикнах на човека зад бариерата. — Закъсахме... Ако продължава така, след ден или два Звярът ще е при нас.

Той свали очилата си, бърса ги дълго и съсредоточено, след което запита:

— А аз как да ви помогна?

— Пусни ме... Сам ще си помогна.

Човекът се поколеба няколко мига, после вдигна бариерата.

Поблагодарих му и залитайки от умора, тръгнах навътре, към сърцето на пещерния град. Откакто се помня, живеех тук, движех се из влажните галерии, дишах тежкия, застоен въздух. И винаги чувах страшните удари, с които Звярът си пробиваше път към нас. Всички живеехме под неговия знак. В училище изучавахме неговата анатомия, по радиото името му звучеше всяка минута, по страниците на вестниците човек можеше да прочете всякакви небивалици и страхотии, свързани със свирепия му нрав. Макар че никой не беше виждал чудовището, в библиотеката имаше стотици книги, изпълнени с догадки за това как изглежда и с какво се храни.

След стотина крачки свих към голяма, полутъмна зала. От дясно, в скалата бяха издълбани множество скални дупки. В някои от тях проблясваха светлинки, чуваше се музика, по-скоро дружен рев — рефрен от пианска песен. Веселяха се безделниците и имаха право — бяха избутали още един ден...

В една от нишите се бе сместил малък магазин. По рафтовете радваха окото щайга с подземни домати, прозрачни чушлета и хляб, чието зърно бе узряло под светлината на неоновите слънца. Купувачите гледаха цените и си шушукаха, някои от тях стояха мълчаливи и мъдро клатеха глави.

— Стига сте мърморили — троснато говореше продавачът, нисък дебеланчо с увиснали бузи. — Купувайте, че когато пристигне Звярът и това няма да има. После се сърдете на него.

— Така е — кимаха хората, но все пак се държаха на разстояние.

Някои дълго-дълго брояха парите си, после гордо пристъпваха напред и си купуваха по някой домати, голям колкото глава на врабче.

Продължих нататък. Пътят минаваше през коридори, процеци и поточета, в които клокочеше черна вода. Дрънчаха пещерните асансьори, ехтяха машините в малките цехове, където изкарваха хляба си стотици хора. По стените бяха налепени огромни афиши, от които ме гледаха кървавите очи на Звяра. На един от тях чудовището дояждаше трима недобросъвестни пещерняци, очевидно доста безвкусни, тъй като се бе смръщило, а под него имаше реклама на готварска сол и различни подправки.

В тъмното се препънах в някакъв сталагмит, след което внимателно продължих напред, опипвайки пътя с ръце. След няколко крачки просветля, въздухът стана бистър и приятен за дишане, наситен

с безброй аромати. До слуха ми достигна безгрижен смях и плясък на вода. Спрях пред входа на огромна галерия, съвсем оглупял от приказната картина, открила се пред очите ми. Галерията бе осветена от топлите лъчи на кварцово слънце. В средата ѝ се синееше езеро, в него със смях и закачки се плискаха мъже и жени, други лежаха на брега, залисани в разговори и игра на карти.

Гледай, гледай, рекох си, как добре си живеят. Тук и чудовището не се чува, и някак по-спокойно се диша. Хората имаха свежи и одухотворени лица, върху които и най-опитният наблюдател не би открил и следа от тревога.

Приблжих се до двама мъже, които седяха на люлеещи се столове и съсредоточено отпиваха глътка след глътка от масивните си чаши.

При появата ми, сянка на неудоволствие помрачи лицата им.

— Този пък откъде изпадна? — презрително запита по-младият.

— Търся някой от управата — задъхано обясних аз. — Защото Звярът...

— Какъв Звяр, бе! — кипна той.

— Сериозно е — казах. — Ако не измислите нещо, след ден-два чудовището ще бъде тук.

— Ние не измисляме. Гледаме си живота и си кротуваме. Онези, дето го измислят, са горе — изкикоти се той и посочи към тавана. — Извън пещерата, стъпили здраво на земята, под истинското слънце... Къпят се в истинско море, дишат истински въздух, тъпчат се с плодове, чиито сок ухае на истински живот.

— Горе... — не повярвах аз. — Но нали там е Звярът?

— Какъв Звяр, бе! — повтори той и двамата се задавиха в дрезгав смях.

Някой положи тежката си ръка върху рамото ми. Бе един от охраната — нисък, набит — с дебел врат, с лице намръщено от професионално старание. След минута бях далеч от тази приказна зала, по-красива и недостижима дори и от най-сладките мечти...

Първото нещо, което ме поразя когато се върнах, бе ужасната тишина. Хората стърчаха неподвижни като свещи и се ослушваха.

Някой прошепна:

— Звярът е мъртъв...

Звярът бе мъртъв!

Денят се проточи дълъг, безкраен. Напразно очаквахме да чуем рев или поне стон, да доловим искрица живот оттатък. Бяхме се родили под знака на чудовището, страхът от сянката му ни избавяше от ежедневните грижи, от мисълта за проблемите. То ни осигуряваше работа, прехрана...

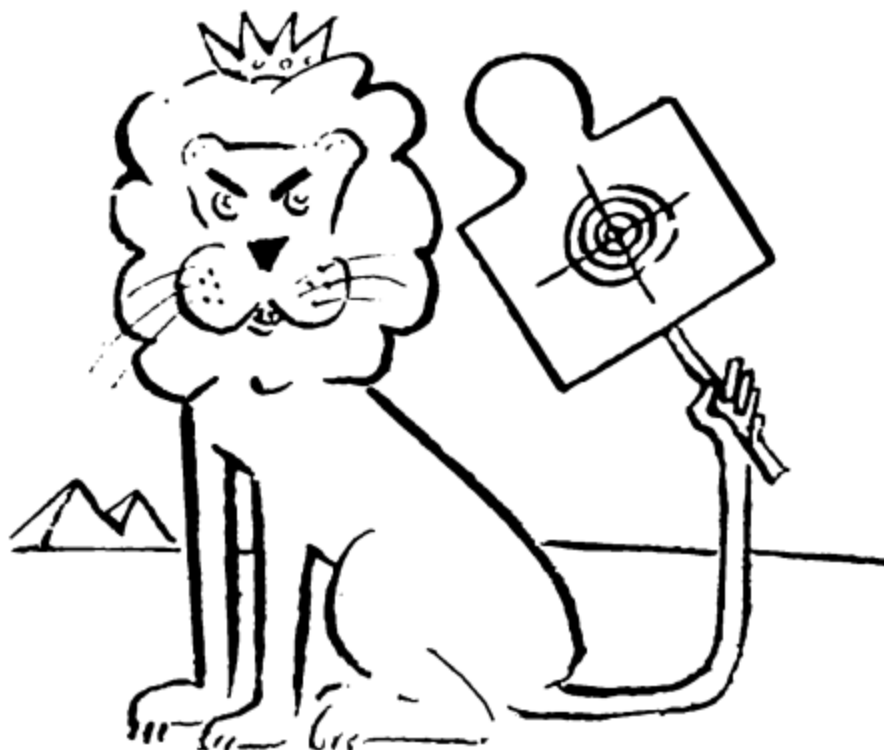
Измина още един ден, ужасен, изпълнен с кошмари. Хората започнаха да шушукат. Понесе се мълва, че истинският Звяр е зад нас, в сърцето на пещерата... След дълги спорове група безумци се запътиха нагам.

И когато тълпата се готвеше да ги последва, страхотен рев разцепи въздуха. После настъпи тишина...

Боязливо, сякаш на пръсти, се завърнахме по местата си и като по даден знак се заловихме за работа. С удвоени сили започнахме да издигаме стена между нас и новото чудовище, а вечерта си легнахме спокойни. Оцеляхме и днес.

А утре... Утре всичко отначало, докато се срещнем със Звяра, или ще се завърнат хората, тръгнали да го търсят в пещерата зад нас.

ЛОВ НА ЛЪВ

Ако ви кажа, че Африка е доста подходящо място за лов на лъвовете, едва ли ще ви изненадам особено. Ето защо нарамих торбичката, стегнах гетите и се запътих натам. Вървах двадесет и четири часа на изток, сетне едно денонощие на запад и пристигнах на срещата с моя водач. До мястото, където скитаха лъвовете имаше доста път, затова решихме да хванем кервана в единадесет и десет вечерта. Той обаче позакъсна с около три седмици, та в последна сметка се наложи да бием път пеша.

Трябваше да си отваряме очите, тъй като в този район движението бе доста натоварено. На всеки два-три дни профучаваше по някой бедуин на камила, съвсем задрямал, та можеше да ни прегази като едното нищо.

— Виж го този — мърмореше водачът ми. — Все на тригърби се вози. А аз имам вноска от пет години за едногърба камила, но да са ми

живи и здрави сандалите.

Вървим си така, край нас се редят пясъчни хълмове и миражи, миражи и пясъчни хълмове, разнообразие колкото ти душа иска. На едно място две камили се бяха блъснали, а водачите им си правеха малък лагер, събираха сухи вейки и храна, в очакване на пътните служби, които щяха да пристигнат около следващото пълнолуние.

По някое време минахме покрай десетина мъже и жени, наклекали по пясъка. Как е, пита спътникът ми, те отговарят, че са добре, сиреч, има надежда...

— Подали са молба за собствен оазис — обясни ми той. — Засадили са палми на това място и нищо чудно след двайсетина години въпросът им да се уреди. Стига палмите да поникнат...

Не можахме да се отбием в истински оазис, тъй като до един ги бяха лапнали разни ведомства, за да си направят почивни станции.

След дълго скитане попаднахме в някакъв безводен район, истинско свърталище на изгладнели лъвове. Ето че с боен рев един гривест лъв се спусна право към нас. Взех пушката, прицелих се и натиснах спусъка. Засечка. Като по сигнал, с моя спътник се покатерихме на едно дърво, чието изсъхнало стебло заскърца под тежестта ни. Долу лъвът нетърпеливо дишаше.

Поседяхме час-два. Слънцето напичаше, манерките бяха празни. Отникъде помощ.

— То нашата е ясна... — рекох. — Ще се мре. Ама, я ми отговори на един въпрос, дето отдавна ме човърка. Нямате камили, нямате оазиси, храната ви лоша, вода едва се намира, пушките ви засичат, лъвовете ви гладни... Как ви се живее изобщо?

Той се замисли и каза:

— Вярно, камилата е лукс, оазисът — лукс, вода няма, храната не струва... Но сме на първо място по брой на миражите на глава от населението. Какво ще кажеш?

Какво да кажа? Сухото стебло под нас изпраця и се прекърши, а ние... Ние...

ИГРАТА ПРОДЪЛЖАВА

То игра ли е като игра... Правилата ѝ са едни особени — трябва да стоим с вързани очи в някаква непозната стая, натъпкана с големи и малки предмети, в които се блъскаме и препъваме. Местим маси, столове, рамки на картини, празни тенджери и калъфи за контрабаси. Местим ги за да не ни се пречкат по пътя, но не след дълго, отново се препъваме в тях, тъй като нямаме представа къде точно сме ги поставили.

Когато това ни омръзне, започваме да играем на „раз-два“. Един от нас, без да сваля кърпата от очите си, застава отпред и по негова команда започваме да маршируваме, докато някой се препъне и си обели носа. После, всеки се стареа да стъпи върху гърба му, при това пеейки на висок глас, уж че не чува стоновете и ругатните.

Напоследък обаче, нещата се промениха. Едни започнаха да се боричкат и препират, други, да дебнат и обират парчетата храна от масата. Чува се звън на монети, изглежда, някои делят или пресмятат състоянието си. И ако човек иска да свали превръзката от очите си, няма да успее, по простата причина че ръцете му са постоянно заети. Ако ги вдигне само за миг, другите ще излапат неговия пай от масата или ще разграбят монетите, чиито сладък звън оглася стаята. Да не говорим за онези, които са се хванали гуша за гуша...

Един ден, по време на лапането, някой се провикна:

— Пак тази помия!

За миг спряхме да дъвчем. Стана тихо, дори хората, които се боричкаха, онемяха. Усетих как съседът сграбчи хляба ми и го пердах по ръката. Останалите се окопитиха и настървено се нахвърлиха един върху друг.

— Искам да видя какво има в чинията ми! — викна онзи отново.
— И да го изсипа във врата на готвача!

— И на мен ми омръзна да живея с кърпа на очите — обади се друг. — Така всеки може да ме ритне и мушка в ребрата.

Трети предположи, че в стаята има много и най-интересни неща, които сега за нас са невидими. Спомена за някакви книги, за цветовете и картините по стените.

— Да свалим превръзките от очите си едновременно — предложи той. — Така никой няма да бъде измамен.

— Напред към светлината! — викнаха другите, а аз преброих до три и смъкнах кърпата от лицето си.

Стаята беше тъмна.

ТРИДЕСЕТ КИЛОМЕТРА В СЕКУНДА

Накратко казано, всички пътници в автобуса пътуваха гратис. Когато провери и последния от тях, контрольорката се замисли.

— Ужасна история — оплака се тя на шофьора. — Нямаат билети, нямаат пари да си платят глобата, а отгоре на всичко се правят, че не чуват...

— Не е толкова страшно — отговори мъжът зад волана и отхапа от кифлата си. — Ти по-добре се хвани здраво, че приближаваме завой. Ето сега...

И той се наклони надясно. После наляво, така силно, че едната му обувка стигна до средата на предното стъкло.

— Аз пък не усетих никакъв завой — промърмори контрольорката. — Какво става днес?

— Нищо. Днес е като вчера и онзи ден... Въртя кормилото, натискам газта. Движа се със скорост тридесет километра в секунда...

— Тридесет километра в секунда? Не е ли опасно?

— Това е най-безопасната скорост. Скоростта, с която се движи Земята около Слънцето. Слез и ще видиш...

Контрольорката затвори очи и се метна през вратата. Отвори очи и дълго примигва. Отвън автобусът изглеждаше странно, или по-скоро никак не изглеждаше. Нямаше гуми, джанти и каросерия, дори боята му липсваше.

— Какво се чудиш? — рече шофьорът. — Купили са го от чужбина, но в последния момент, по невнимание, го заменили с партида ножчета за бръснене. Така че самият автобус липсва, а ние се движим със скоростта, с която се върти Земята около Слънцето... Сега разбра ли?

— Аха... — жената се огледа. Наоколо се ширеше безкрайно поле.

— Но къде са улиците, кварталът, в който бяхме?

— Няма улици, няма квартал. Има ги само на план, но в действителност още не са построени.

— А хората от автобуса къде изчезнаха?

— Те са обитателите на квартала. Колкото го има него, толкова ги има и тях. Нереален квартал — нереални хора... Но, хайде да поседнем. По план тук е последната спирка, а под сянката на онова незасадено дърво има една нескована пейка. Да идем там, че слънцето напече.

Двамата седнаха на нескованата пейка под сянката на незасаденото дърво и той ѝ предложи парче от своята кифла. Сетне започнаха да дъвчат на празен ход, защото кифлата бе купена от сладкарницата на комплекса, а тя бе толкова реална, колкото и всичко останало...

ЯГОВОИ ПОЛЕТА ЗАВИНАГИ

Реших да направя репортаж от бъдещето. Нямах предпочитания към отделен град или страна, континент или планета, просто затворих очи и посочих наслука едно име в списъка. Нарамих журналистическия магнетофон и камерата и заедно с един спътник се настаних в металната кутия — специална пратка за бъдещето.

Пристигнахме по обяд. Около нас се сивееха къщи, улици, витрини на магазини, дори лъчите на слънцето, които се отразяваха в тях. Навсякъде висяха надписи от типа „Добре дошли в града на големия експеримент! Тук всички се раждат и умират щастливи!“. Сградите бяха наклонени и аха да се стоварят на улицата, покривите на някои от тях почти допираха земята, виждаха се разместени стени и разкривени сглобки. Неоновии реклами заплашително се надвесваха над главите на хората, полюшвайки се при най-малкия порив на ветреца. Имах чувството, че по даден сигнал целия град ще се сгромоляса. Уплашени минавачи плахо стъпваха на пръсти, за да не ускорят идването на този светъл миг. Навсякъде надписи: „Не вдигайте шум! Така пречите на възстановителните работи“.

И наистина, паякообразни машини плетяха около сградите — мрежа от здрави метални нишки.

Тикнах микрофона под носа на един минавач. Той се изплаши и заприказва:

— Всички тук сме щастливи... Това е самата истина! Машинният мозък се грижи за нас и не ни е страх...

— Страх ли? От какво?

— От всичко... — събеседникът ми не довърши, тъй като нещо запиука на шията му. Бе малък сребърен нашийник. Човекът обясни: — Това е моята електронна съвест. Тя има грижата да приказвам само това, което трябва. Но когато съм послушен, изпълнява всеки мой каприз. Ето, сега ще си поискам една цитронада...

Начаса от близкия безистен излезе робот и му подаде бутилка, заедно с два сандвича, чифт сандали и добре сгънато одеяло.

Великолепно, помислих си, благодарение на нашия човек по всяко време може да си поръча всичко необходимо. Помолих го да повтори поръчката, за да заснема епизода с камерата. Роботът му поднесе нова цитронада, този път с три сандвича и автомобилна гума.

— Поръчките се доставят само в комплект с други предмети — унило обясни добрият човечец. — По този начин се гарантира изкупуването на цялата продукция. Сметката се вписва в чековата ми книжка, като се прибави и комисионна за услугата.

Искрено съжалих, че съм го тласнал към излишни разходи, още повече че нашия човек му отново запиука...

В следващия момент някой ме хвана за кръста, обърна ме с главата надолу, така че я чузнах в паважа. Гледайки света наопаки, видях как механичен здравеняк сграбчи спътника ми за искрящите коси и го повлече по улицата. Наблизо тревожно писна сирена, изскърцаха спирачки, по асфалта закънтяха подковани обуца.

Похитителите ни кривнаха в близката пресечка, втурнаха се в един вход, захвърлиха ни на мозайката и... избягаха.

Дотърчаха работи в сиви униформи, които чудесно хармонираха с пейзажа наоколо. Но вместо да заловят похитителите, те се надвесиха над нас и започнаха да ни разглеждат. Особено удивление предизвика папийонката на моя спътник, за която едва не се сбиха. После ядосано ни сграбчиха за реверите и със същия железен финес ни помъкнаха по улиците.

След четвърт час се озовахме при знаменития електронен мозък, управляващ града. За моя най-голяма изненада, той се оказа обикновен човек — дребен и леко гърбав, наметнал пурпурен плащ. Обясних му надве-натри мисията ни и го помолих за кратко интервю.

— Тук всички хора са извънредно щастливи — започна той с познатия рефрен. — Работят в моите заводи, не роптаят, не се оплакват, защото бавно и търпеливо се отучват да мислят... Разсъдъкът им се простира до разпространяването на две неща — Страх и Вярa. Всички тук се страхуват, че сградите всеки момент ще рухнат. Ха — ха... А това е само привидно — сградите са толкова здрави, че нищо не е в състояние да ги помръдне. Но хората не го знаят. Машините непрекъснато извършват въображаеми ремонти и тълпата вярва, че аз мисля за нея, че правя нещо за сигурността ѝ. На всяка крачка електрически работи предизвикват пожари, а минута след

това, ги гасят със завидно старание, на което гражданите ръкопляскаат... Електронни похитители отмъкват невинни жертви, но благодарение на електронните пазители на реда, още същата вечер нещастниците се връщат по домовете си. Така всички се страхуват и едновременно с това вярват. Страх ги е от нещо неопределено, но вярват в мен и моите електронни помощници.

— Ама на тях все някога ще им стане ясно, че ги премятате...

Любезният домакин ми обясни, че за тази цел били измислени електронните нашийници. Те изпълнявали всяко желание на собственика си, но същевременно бдели за неговото поведение. Снабдени с микрофон и свързани с главния център, те бързо се ориентирали по тембъра на гласа и интонацията. При откриване на нещо нередно в думите, нашийникът се стяга около врата на приказливеца и не спира натиска си, докато човекът не изтича в най-близкия участък...

Това беше зашеметяващо интервю. С него щях да смая колегите от Настоящето, да събудя инстинкта за самосъхранение у хората. Но в следващия момент двама пазители на реда ми измъкнаха камерата и микрофона и поставиха около врата ми сребърен нашийник... Същото сполетя и моя спътник, който до този момент безмълвно ми правеше компания.

Откараха ни да работим в един завод, който смайваше с невероятните си размери. Но най-интересното беше това, което произвеждаше — електронни пазачи, крепители на надеждата. На конвейера отсреща се сглобяваха електронните гангстери, без които нашата работа губеше смисъла си.

В края на работния ден поръчахме на нашийниците си вечер, но електронният робот ни поднесе по един класьор с марки, така да се каже комбинирана поръчка, в която липсваше само храната. Трябваше да я прежалим, тъй като с половин работен ден спестяванията ни изглежда се изчерпаха.

Изругахме електронния мозък на глас, при което нашийниците ни така се затегнаха, че едва дишахме. Гласът ни ставаше главен враг с проклетия си тембър.

Вървахме по улиците, под сянката на наклонените и привидно паянтови сгради, вървахме и постепенно страхът ни завладяваше... Ставахме като всички други...

В един миг някаква мелодия се плъзна из въздуха. Най-примитивна мелодия от ръчен часовник, предназначена да събужда хората сутрин рано. След минута нашийникът на моя нещастен другар започна да пиука, да пращи и изпускаяки нишка дим, се пръсна на парчета.

— Какво стана? — запитах аз.

— Мелодията... — прошепна спътникът ми, който бе по-съобразителен. — Не забеляза ли, в този град никой не пее. Електронният нашийник не е подготвен за песен, за мелодия, не може да разбере смисъла им и от напрежение изгаря.

Веднага запях прастарата песен „Ягодови полета завинаги“ и моят нашийник също се разпадна с пукот на улицата.

— Песента е нещо непознато тук и затова е нашата сила — рече спътникът ми и хукна нанякъде.

Върна се с огромен куфар, от който измъкна няколко мини грамофона и куп плочи. В следващите часове, през цялата вечер и през дългата нощ, в града отекваха различни мелодии. Навсякъде с пукот се разпадаха електронни нашийници, смазани от ритъма на пъстра самба, електронни пазачи скачаха от прозорците, изтикани от побеснял рокендрол. Из улиците си плюеха на петите механични гангстери, ритани от хиляди разгорещени дизели и бемоли...

На сутринта, освободените хора с набързо заучените песни на уста, разбиха убежището на електронния мозък и изпотрошиха всичко.

Настъпи голям празник. Танци и песни от сутрин до сутрин. Хората научиха всички мелодии, които моят спътник бе донесъл с плочите си. А той самият бе избран за президент на най-щастливата страна...

Една сутрин в новия ми дом нахълтаха електронни диригенти и натрошиха всичките ми плочи. Дадох ми някакви партитури, като ми обясниха, че това е новата и единствена песен, която трябва да науча. Моят спътник и президент се оказа композитор, който никой в отечеството му не искал да слуша. Сега всички ние трябваше да пеем неговата песен.

Да, в два следобед на площада за репетиции. Разбира се, че няма да забравя, още повече че нашийникът е отново на врата ми. А с него шега не бива.

НА ДЪНОТО ИЛИ НА ПОВЪРХНОСТТА

Богдан Пенев слезе сред хората. Поразходи се, поговори с няколко души, дори до близкото село отиде. А когато се върна в града, обобщи наблюденията си по следния начин:

— Ще тръгнем или ще затънем повече...

И тъй като Богдан Пенев не бе случаен човек, думите му станаха послание до всички граждани. Повториха ги във вестника, излъчиха ги по радиото, а над улиците увиснаха внушителни плакати, на които бе изписано:

„Ще тръгнем или ще затънем повече!“

Как хубаво е доловил тенденциите, рекоха си хората. По-умните се замислиха, защото изникнаха важни въпроси. Докъде ще затънем и как ще предотвратим затъването? Щом като градът затъва, трябва да бъдат спрени изкопните работи, строителството на нови жилища и магазини, а основите на вече построените да се укрепят. Два месеца заспиваха бетон в основите на сградите, поради което повечето от тях заприличаха на египетски пирамиди.

Други твърдяха, че затъваме в морално отношение. Виновни са младежите, алкохолиците и чуждата музика. Затвориха ресторантите, подстригаха младежите, а колкото до чуждата музика, направиха се, че не я чуват. А лозунгът навлезе във всеки дом:

„Ще тръгнем или ще затънем повече!“

Философите допуснаха, че диалектически затъването ще доведе до ново бурно израстване, ето защо всеки трябва да затъне индивидуално. Едни затънаха в производствените планове, други в дългове, трети в извънбрачни връзки или невежество.

Акцията по затъването мина успешно.

След което започна израстването. Най-напред израснаха тези, които отдадоха силите си на затъването. После в центъра на града израсна мраморна сграда, където те се приютиха, за да разсъждават, доразвиват или просто повтарят думите на Богдан Пенев. А някъде долу останаха обикновените хора, живеещи в малките, схлупени къщи,

тъй като, за да се попречи на затъването, строежът на нови жилища бе спрял.

Те не знаеха, че Богдан Пенев отдавна бе забравил онзи дъждовен ден, когато слезе сред тях. Тогава, спрял с камиона си в рядката кал, някакъв шофьор небрежно бе подхвърлил:

— Ще тръгнем или ще затънем повече...

Когато се върна в града, Богдан Пенев бе повторил чутото, но от неговите уста тези думи прозвучаха дълбоко и умно.

Понякога и големите мислители говорят с езика на простите хорица.

ОПТИМИСТИ И ПЕСИМИСТИ

В клуба на оптимистите цареше весела възбуда. Човек с гипсирана ръка разказваше с усмивка, как предния ден някакъв автобус превърнал колата му в купчина отпадъци.

— Ха-ха! — засмя се той. — Отидоха всичките ми спестявания...

Другите радостно се спогледаха. Отишли са не само спестяванията му, но и парите, които бе взел на заем от тях.

Ето че вратата се отвори и влязоха двама души с ведри лица.

— Вчера се ожених — рече единият и поръча на всички по чашка. — Ще живеем на тавана, докато спестим пари за жилище...

— Бракът е най-хубавото нещо — викна му компанията.

— Аз пък се разведох — съобщи другият и също поръча по едно пиене.

Рекоха му, че свободата е най-голямото достойнство на човека.

Отсреща, в клуба на песимистите седяха няколко угрижени хора.

Един от тях се оплака, че е спечелил от лотарията, а другите кимнаха със съчувствие. Така де, ще си купи още една кола, още една вила и парите ще хвъркнат...

— Роди ми се син — отбеляза дребничък мъж.

Ядове значи, призна компанията и го почерпи за утеха. Отвориха бутилка „Розе“ с мисълта, че на този свят дори и във виното няма радост.

Внезапно всички погледи се отпавиха към отсрещния тротоар, където гореше клубът на оптимистите.

— Няма страшно! Аз вярвам в прераждането — викна един от онези, миг преди да се срути покривът.

„Лесно им е на оптимистите“, с досада си помислиха песимистите и си поръчаха още една бутилка.

СВОБОДАТА Е САМО НА ЕДИН ПОДПИС ДАЛЕЧЕ

Най-сетне пристигнах... Свалих раницата от гърба си и кимнах на портиера, който се бе изпречил пред мен.

— По каква работа? — хладно запита той.

— Идвам за удостоверение. В службата започват едни съкращения, не ти е работа...

Ще останат само трудолюбивите и честни хора. Аз съм си честен от малък, но ми трябва удостоверение за това.

— Добре, но за какво си помъкнал и този балтон? — почуди се той.

— Транспортът... Тръгнах насам през зимата и ето че докато пристигна, пролетта дойде.

Портиерът прибра балтона и ме пусна да вляза. Вмъкнах се в полутъмното фойе и отворих вратата на асансьора. А той и едно дете не може да побере. Как да вкарам раницата?

— С багаж — не! — изскочи от тъмното някакъв тип. — Ще претовариш машината.

Обяснявам му, че идвам отдалече и като си взема удостоверението, ще бия повторно път натам, откъдето съм дошъл. Затова си нося нещо за хапване.

— Ако искаш още сега се връщай, но с раница не те пускам — заяде се онзи.

Оставих му провизиите си и натиснах копчето. Асансьорът заседна на третия етаж, но успях да отворя вратата. Коридорът бе тесен, двама души не могат да се разминат, а таванът нисък — ще си удариш главата, ако не внимаваш. В тъмното се блъснах в някакъв човек. Направих опит да се мушна покрай него, но напразно.

— По дяволите, бързам! — сърдито рече той и опипа сакото ми. — Платът е дебел, заема много място...

— Да не искате да го сваля? — запитах иронично.

— Ами тогава, ще стоим тук, докато пукнем — още по-иронично рече мъжът.

Размислих. Има ли смисъл, за едно сако да изпусна удостоверението... Свалих дрехата и след известна борба с лакти се разминахме.

Вратата към стълбището бе закована и някакъв служител ме хвана за ръката.

— Стълбището е в ремонт — рече той и отвори малко прозорче в дъното на коридора. — От тук ще се покатериш.

Опитах се да се изкача, но стената бе хлъзгава и едва не паднах отгоре му.

— Свали обувките, само ти пречат — препоръча ми той. После ги премери и доволен си тръгна.

Изпълзях на бос крак до горното прозорче и се мушнах в тясната рамка. Нещо изпраця, панталонът ми се бе закачил на гвоздей.

На този етаж имаше само една врата. Почуках, отвори ми симпатична млада секретарка, която с усмивка ме покани.

— С този панталон ли ще влезете при шефа? — запита тя. — Свалете го, целият е разпран.

Смъкнах панталона и отворих съседната врата. Шефът седеше зад голямо бюро, засипано с листове хартия. Дори не ме погледна, драсна ми удостоверението и ме отпрати.

Върнах се в стаичката на секретарката и седнах на един стол. Жената бе изчезнала някъде, отнасяйки съдрания ми панталон.

Ето, признаха ме за честен човек, имам и удостоверение. Но какво да правя с него? Много време мина, онези сигурно са ме съкратили. И да не са, как да се върна — без пари, гол и бос...

ШЕСТИМА В ЕДНА ЛОДКА БЕЗ ДА СЕ БРОИ КОРМЧИЯТА

Раз-два, раз-два... Греблата равномерно се вдигат и потапят, раз-два и лодката помръдва сантиметър напред. Покрай нас десетки лодки се плъзгат надолу по реката, набират скорост, още малко и ще литнат. За миг се мяркат лицата на хората — ухилени и самодоволни, захвърлили греблата, някои дори са потопили босите си ходила във водата. Гледат си кефа, с други думи.

— Тези са за оплакване — подвижна кормчията и извади компас. — Сбъркали са посоката. А на нас ни е лесно — след километър реката ще стане по-широка, по-бавна... Ще гребете леко, радостно, може да остане и време за хапване.

Все това обещава. Само че след всеки километър реката става все по-тясна и по-бърза, водата стремглаво се носи насреща ни, беснее, шиба и тресе лодката.

— Колко километра още? — пита един от нас. — Животът ми се изниза в броене...

— Май сме се заблудили — обади се някакъв мъж с очила. — Тук е пълно с водовъртежи...

Кормчията небрежно го погледна и отрони през зъби:

— Глупости! Компасът показва, че плуваме накъдето трябва, хайде, натиснете греблата! Раз-два!

Да, ама някои от греблата са изпочупени, други изгубени. Гребем, кой с каквото му падне.

— Да купим нови весла? — надаваме вопъл.

— Да купим, ама няма пари — намръщи се кормчията. — Похарчихме ги.

— За какво?

— За общото благо. Купихме свирка за мен и ярки бои... Сега лодката изглежда по-ефектна...

И си я караме постарому — гребем кой с каквото му падне. Ден и нощ се люшкаме между скални ръбове и водовъртежи.

— Абе, момчета — викна един ден онзи с очилата. — Що не обърнем лодката преди да сме се разбили?

Кормчията обаче се запъна. Толкова време сме били плавали в тази посока, какво щял да си помисли светът, ако я сменим? Пет пари не даваме за света, заявихме, искаме и ние да заживеем като хората. Затова ще сменим посоката.

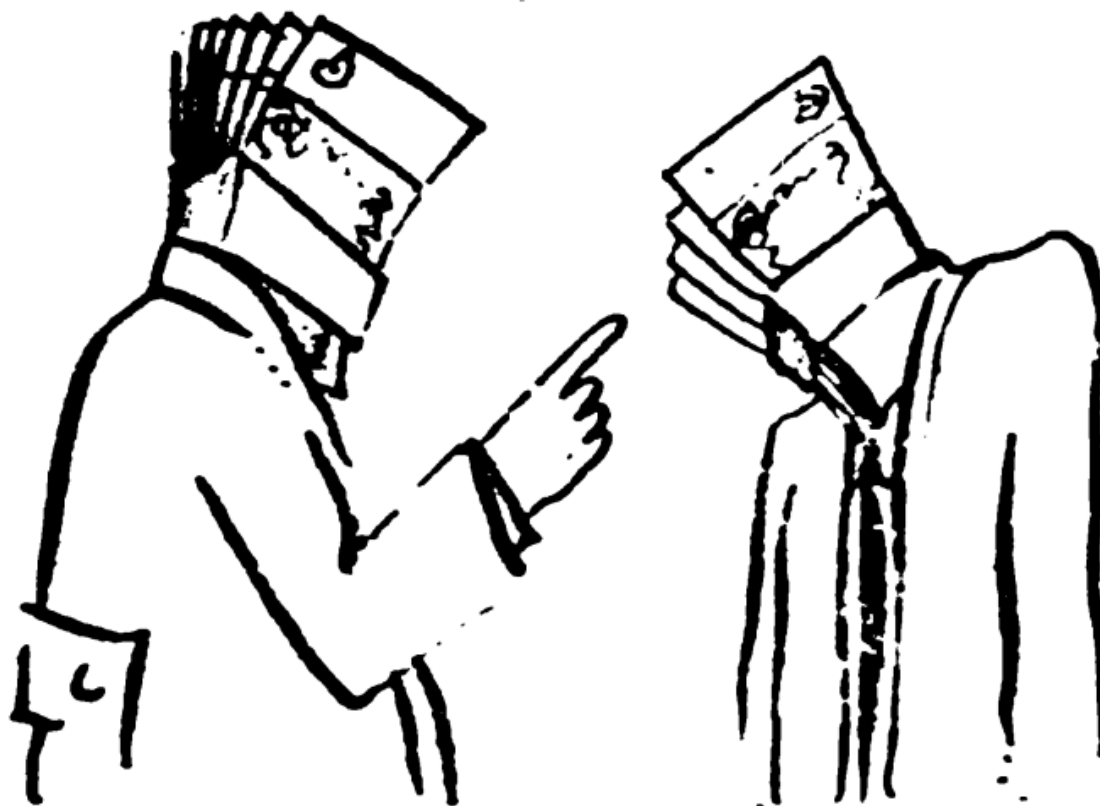
— Само през трупа ми! — не отстъпи онзи. — Ще продължим по избрания път, каквото и да ни струва това!

— Ще ти струва една баня — рекохме и го изхвърлихме през борда.

— Вече е все едно накъде ще тръгнете. За всичко съм се погрижил... Погледнете в краката си, глупаци!

Погледнахме в краката си, а там нищо особено.

Само дето лодката е пробита.

930 смята, че трябва да се вземат бързи мерки.

780 и 600 са на същото мнение.

500, 480 и 430 приемат единодушно предложението за бързи мерки, уточняват характера и броя им.

320 и 280 изготвят важен документ относно необходимите мерки.

Документът е връчен на 150.

Никола Петров хвърля документа в кошчето и отива да си върши своята работа. Това е единствената марка за човек със заплата от 150 лева.

ПЪТЕШЕСТВИЕ В ХАВАИ

Пътуват! Пътуват хората. Само аз си стоя като оловен войник, здраво прикован на едно място. Е, сутрин пътувам с трамвая до службата, а вечер по обратния път и това е всичко.

А как пътуват хората! Един приятел обиколи Африка. Изпрати ми картичка и пощенски плик, пълен с пясък от Сахара. Пуснах пясъка да се сипе между пръстите ми, вейна ми горещ вятър, чух шумоленето на палмови листа в приказен оазис. В далечината камилите се точат една след друга, както се точи керванът на моите дни — бавно, еднообразно...

Съседът от втория етаж отиде чак до Бразилия.

Донесе ми някаква куха тръстика или бог знае какво — индианците издухвали стрелите си през нея. Стрели за съжаление не ми даде, иначе с удоволствие бих взел на прицел някои колеги, които цяла Европа обиколиха и нито една картичка не ми изпратиха. Само по обувките и костюмите можеш да гадаеш коя страна са посетили.

А това перо от кондор? Или малката амфора, дето събира прах върху телевизора... Ех, как пътуват хората!

Един ден реших да пътувам и аз. Отидох в агенцията за пътуване и обясних всичко. А там вежливи хора — провериха ми доходите и ме попитаха къде желая да ида.

Реших да посетя Хаваи и след няколко дни бях там. Стори ми се някак странен този остров — слънцето блести, а не топли, пясъкът не хруска и не влиза в обувките, а океанът, притихнал и спокоен, прилича на зеленикаво кадифе, радва окото. Разхождах се покрай дървета, опрели в небето, гледах красивите мургави жени в далечината...

Това е то, Хаваи.

Завърнах се в родината и дълго мислих къде да ида. Накрая реших — Алпите са за мен. И ето ме там. Сурови и красиви върхове, бели като лебеди сред синьото небе. Стъпвам с тежките обувки върху коравия сняг, пия чай от термоса и се гордея със себе си.

Вдигнах глава и какво да видя — най-високият връх се изкривил, небето над него също се изкривило, направо се свило на руло. А зад него някакво влажно петно на стената. Дръпнах небето и то се скъса. Побягнах назад, блъснах някаква врата и се озовах в агенцията за пътешествия.

— Та това е фототапет! — изкрещях аз. — Цялата си заплата похарчих, искам да видя истинските Алпи.

— Истинските Алпи ли? — удиви се чиновникът. — Твоята заплата не достига дори и за тези... Агенцията ти направи отстъпка.

Сетне написа някаква квитанция и ме накара да заплатя скъсания фототапет.

ВИСОКО, ОТ ПТИЧИ ПОГЛЕД

За този скок се подготвяме от години...

Един след друг се хвърляме в пространството, стрелкаме се като лястовици сред синьото небе. Въздухът ни шиба в лицата, пищи в ушите ни. Хващаме се за ръцете, чертаейки идеален кръг, сетне се изпъваме и по даден сигнал се преобръщаме няколко пъти.

Красиво е! Онези долу, сигурно ръкопляскат и крещят от възхищение. Чакат да отворим парашутите, но първо ще им поопънем нервите. Още малко акробатика!

Встрани от групата лети някакъв странен субект. Изпратиха ни го за отговорник, въпреки че това е първият му скок. Пада като паве, безмълвен и скован от страх. В ръцете си стиска купчина листове — доклада, който ще чете. Беше се похвалил, че след приземяването, ще

се изкачи на трибуната и ще приветства официалните гости. Ще благодари за грижите. Ще направи самокритична оценка от наше име. Ще говори за успехите от свое име. След което, ще отиде на официалния обяд с началството.

Това се казва скок, даа.

Дойде време да отворим парашутите. Но уви! Продължаваме да падаме стремително.

— Какво става? — крещя и бъркам в празната торба зад гърба ми.

— Ами... — запъва се отговорникът и потупва доклада със свободната си ръка. — Реших, че може да направим икономии...

— Какви икономии?

— На парашути. На цялата група се полага един парашут.

— Къде е той? — крещи цялата група.

— Като най-неопитен, го взех за себе си. Вие сте майстори, ще се оправите някак.

Парашутът му се разтвори и той остана да виси горе, в синевата.

А ние летим надолу като торби с цимент. Остави това, но като виждам накъде вървят нещата... и доклада няма да чуем.

С ЧАДЪРА НАПРЕД

Вървя по улицата, дъждът шиба асфалта в нозете ми, но на мен не ми пука — нося чадър. На тротоара някакъв човек прескача локвите и ми маха с ръка да го пусна до себе си.

— Професия? — питам го след кратко колебание.

— Снабдител.

— Може — съгласявам се. — И без това, от половин година търся цветен телевизор.

— Лесна работа — уверява ме той и се вмъква под чадъра.

Вървим рамо до рамо, а насреща ни се задава някакъв брадясал тип. Вдига ръка да спрем.

— Професия? — питам в движение.

— Учител — смутено отвърща той и навежда глава.

Прегазваме го и продължаваме напред. А желаещи да дойдат под чадъра, колкото ти душа иска. Пускам един водопроводчик и двама продавачи в супермаркет — все полезни хора. Крачим из локвите, споделям проблемите си, а те ми съчувствуват, цъкат с езици и ми обещават, че няма да ме оставят така.

Гледай ти, минава ми през ума, колко важни хора зависят от мен. Какво нещо е чадърът... До днес никой не ме забелязваше, а сега всеки ми се подмазват.

Започвам да се гордея със себе си и изпъчвам гърди. Залисан от тези мисли, изведнъж осъзнавам, че около мен е станало по-широко. Всички са си отишли, с изключение на снабдителя. Протягам ръка, дъждът е спрял.

Спътникът ми отупва мокрите си крачоли и тръгва към близката пресечка.

— Хей! — викам след него. — А телевизора?

— Чакай следващия дъжд — усмихва се той и изчезва зад ъгъла.

ПРИКЛЮЧЕНИЕ В ПАРКА

Асфалтовата алея бе само метър и петдесет широка. В това, разбира се, нямаше нищо лошо, ако не бе преградена от пейка, на която се излежаваше някакъв човек.

Двама минувачи се спряха пред пейката, която им преграждаше пътя. След кратък размисъл, решиха да я заобиколят, но... в ляво, бе забита табела с надпис „Не газете тревата!“, а вдясно, друга табела — „Не тъпчете цветята!“.

Трябваше да прескочат пейката, но както споменахме, на нея лежеше човек.

— Да го събудим — предложи единият.

— Сигурно е изморен — рече другият, но като размисли малко, добави: — Нямаме друг изход. Събуди го.

— Защо аз? Може да е някой голям човек и после да си имам неприятности...

— Ако е голям човек, няма да спи по пейките.

— Може да е приятел на някой голям човек.

— Тогава?

— Чакай да помисля. Да преместим пейката, без да го будим.

Двамата вдигнаха пейката и внимателно я отместиха. Така и останаха — наведени над пейката, която държаха от двете страни, а онзи лежеше между тях.

— Залепнаха ми ръцете — каза единият.

— И моите...

— И моят гръб се залепи — отбеляза спящият, който очевидно се бе събудил. — Аз също не прочетох надписа...

Тримата извърнаха глави към една небрежно закачена табела: „Пазете се от боята! Експериментална е“.

МЕЧТАТЕЛ

Някой ме чака зад ъгъла. Стоя и си мисля кой ли може да бъде.

Ако е лош човек? Ще ми извие ръката, ще ме чукне по тила, а после ще прибере парите ми. Бръкнах в джоба си и дълго броих стотинките. Няма страшно — за толкова пари, онзи няма да си цапа ръцете.

Помислих. Може да е добър човек. Ще ме прегърне, ще разроши косите ми, може и да ме целуне. Нее... Няма да ме целуне, освен ако дъщеря му е за женене, а аз съм единственият ѝ кандидат.

Но аз не съм кандидат, дори кандидат на науките не съм.

Избърсах изпотения си врат. Времето си минава, слънцето напича, а онзи все чака. Или, може би, аз чакам. Какво?

Печеливш билет от лотарията? Защо билет, направо чек за петдесет хиляди! Изведнъж се оказва, че някой задокеански чичо се е поминал и ми е завещал всичко... Светът става мой! Коли, блондинки, нощи на Лазурния бряг, пухкави облаци...

А, задрямал съм. Нямам роднини зад океана. Друго ще е. Диплома от Университета? Научна титла? Съгласен съм и на апартамент.

Дали пък не е любовта?

Не, любов изобщо няма. Виж, красиви девойки се намират, но те рядко стоят по ъглите, когато навън прехвърча сняг.

Тогава, кой ме чака, какво? Директорско кресло, харем, среща с извънземна цивилизация?

Да си кажа честно, съгласен съм и на една пенсийка...

Така де, докато стоях и се чудих, годинките си отидоха.

НЕСПАСЯЕМИ

Човекът с въдицата беше напълно смаян. Помисли си, че сънува и дълго разтрива очите си. Това не попречи на онези да домъкнат товара си и със сетни сили да го хвърлят в реката. Заприщена, реката с глухо бълбукане изчезна от погледите.

— Хей, върнете реката! — сети се да реагира човекът с въдицата.

— Има нареждане — сви рамене един от бутациите. — В най-новата енциклопедия пише, че на това място се издига планина. А животът не бива да противоречи на книгите. Щом пише, че тук има планина, значи наистина има, а ако няма, трябва да се домъкне отнякъде!

— Отдалече ли я мъкнете? — запита рибарят.

— Има-няма стотина километра... Сега остава да преместим и реката. Изобщо работата по приспособяването на околния свят към написаното в книгите изисква огромни усилия. Местим планини, морета и държави. Доскоро покрай всичко това трябваше да въртим и слънцето около земята.

— Трудна работа — поклати глава човекът с въдицата.

— Е, справяме се... Трудно се работи само с хората. Засега всички опити да ги моделираме според изискванията са напразни... Нали разбираш — хора...

ОТ ДРУГАТА СТРАНА НА КЪЛБОТО

Къде да се скрия от този подлец, къде да се дяна, че да не ме открие? Защото с него — само неприятности!

Сутрин, будилникът звъни, а Той натиска копчето и ми шепне:

— Я поспи, има още време.

Обръщам се на другата страна, унасям се и докато се усетя, вече съм закъснял за работа.

И в службата не ме оставят на мира. Ето сега, седя пред отвореното чекмедже и съзерцавам полегалата върху книжата бутилка коняк.

— Да ударим по глътка — предлага Той. — Иначе, цял ден все за това ще мислиш.

Какво да му мисля, грабвам бутилката и лисвам петдесет грама в гърлото си. Пред очите ми нещо се размива, после постепенно придобива формата на глава, надничаша през вратата. Главата на шефа, който е заклет трезвеник.

Добре се наредих, минава ми през ум и пускам една ругатня по адрес на моя Съветник. Хуквам към съседната стая с надеждата да се скрия от Него. А там, една колежка се е навела и подрежда някакви папки върху бюрото си.

— Искат ли да я плеснеш отзад, нали? — провокира ме Онзи. — Опитай, това ще ѝ хареса!

Протягам ръка към закръглените форми пред мен и...

От плесницата, бузата ми пламва, ушите ми пицят, сякаш съм сменил надморското равнище.

Връщам се обратно в кабинета си и заключвам вратата след себе си. За моя изненада, Той надниква иззад пердето, сетне с мазен глас ми казва:

— Докато си играеш на криеница с мен, един от колегите си уреди командировка в чужбина...

После ме успокоява, че може аз да замина вместо колегата, стига да напиша едно сведение.

— Донос? — веднага се сещам.

Той кимва, след което ми подава лист и писалка. Диктува гладко, с познаване на нещата. Не му е за първи път.

Така и стана — вместо колегата, заминавам аз. И ето, стоя на летището стиснал здраво куфара. До мен, Онзи също се кани да пътува.

— Не! — отсичам аз. — Този път без теб!

— Пак ли бягаш? — залива се от смях Той. — Че кой до днес, е избягал от мен?

Обясних му, че това е краят. Самолети има във всички посоки — Той ще потегли право на Изток, а аз на Запад. Така ще се разделим.

Изчаках самолета му да се изгуби в облаците и с облекчение се отпуснах на седалката си. Беше време за моя полет, в противоположната посока.

Но после...

После се оказа, че Земята е кръгла. Срегнах Характера си от другата страна на кълбото!

ШАМАР

На улицата, най-неочаквано, някакъв човек ми удари плесница. Добре премерена, вдъхновена плесница. За миг ми се дощя и аз да го перна, но се отказах — якичък ми се видя.

Ето защо, отидох в бюро „Жалби и възмездие“.

— Удариха ми шамар! — обясних на чиновника, който ме прие.

— Кога? — запита той.

— Току-що — отговорих.

Той си записа, помисли малко и запита отново:

— Къде?

Обясних му и той продължи с въпросите. Умееше да пита — на колко години съм, имам ли шофьорска книжка, в какви организации членувам, от коя кръвна група съм и прочие.

После се съсредоточи върху личността на онзи, който ми беше зашлевил шамара. Познавам ли го и ако не — защо, кой номер обувки носи, има ли роднини зад граница.

— Откъде да знам — свих рамене. — Пък и с тези въпроси няма да ни стигне и седмица.

— Без протокол не може — спокойно рече човекът зад бюрото и продължи да пита.

Роднини ли сме с онзи, който ме удари и ако не, защо? Дали харесвам жена му и дали той си пада по моята... Сътруднича ли на вестници? Чета ли Фройд? Купувам ли картини?

Опитах се да му обясня още веднъж, че губим ценно време, но той ми подаде няколко листчета. Препоръча ми да се подложа на пълен медицински преглед.

Причерня ми! Вдигнах ръка и му ударих един шамар. Той се опули, хвана се за бузата и изсъска:

— Твойта...! Сега ще те натикам в миша дупка!

— Хайде де! — засмях се. — Докато попълниш всички тези протоколи, колко вода ще изтече...

— Протоколите са за такива като теб — прекъсна ме той. — Разбираш ли приятел, зависи върху чия буза е ударен шамарът.

Така и стана — сега съм се свил в миша дупка и размишлявам колко тънка работа е шамарът. Ако не познаваш нюансите, хич и не замахвай!

ПО ВРЕМЕ НА ДЪЖДА И СЛЕД ТОВА

Цял ден стоим на това площадче, путо да опустее дано, а дъждът се излива отгоре ни. Автобуса чакаме, с две думи.

— Работата е ясна — рече спътникът ми. — Автобус няма, ами я да идем някъде на сухо.

Съгласих се. Прекосихме улицата и се спряхме пред ниска постройка. На вратата ѝ се кипри надпис „Вход забранен!“. Е, добре, рекохме си, ще си намерим друг вход.

Тръгнахме към съседния магазин, но и там изненада — „Вход само срещу документ за чужда валута“.

А дъждът си вали равномерно и пет пари не дава дали имаш валута или не. В ресторанта отсреща съзираме надпис „Вход само с куверти“, а на сладкарницата до него „Входът е от другата страна“. От другата страна пише „Ревизия“.

— Чакай да помислим — рече приятелят ми и се огледа. — Виж, вратите на онова здание са широко отворени.

Взехме сто метра за осем секунди и стигнахме целта си. Над вратата наистина пише „Вход свободен“ и отдолу МВР. Подминахме и тази сграда.

— Слушай — обадих се аз. — Входелите няма да ни свършат работа, ами да намерим някой изход. То голяма разлика няма...

Речено — сторено. След броени минути спряхме пред висок портал.

— Търсим изхода — обяснихме на портиера.

— Изход няма — поклати глава той. — Трима директори се смениха и никой не намери изход от ситуацията. Вижте отсреща, в болницата.

Проверихме и там, но главният лекар ни каза:

— Съжалявам, но при нас случаите със смъртен изход са сведени до минимум. Търсете другаде.

Проверихме и другаде, но без успех. В строителната организация търсеха изход от жилищната криза, в банката — от финансовите

затруднения... Много хора не можеха да намерят изход и от сложната метеорологична обстановка.

А когато потърсихме изход в един автосервиз, щяхме да отнесем боя.

И сега си седим на тротоара, гледаме дъжда и се чудим, как при толкова много входи, не се вижда нито един изход.

ТЕЗИ ТЕСНИ СВЕТОВЕ

Една сутрин Траян Коцев си даде сметка, че в известна степен се е променил. Беше наедрял, пижамата му бе отесняла, а леглото — станало късо, тъй че краката му стърчаха с цели две педи извън завивките. Стана, разпори с ножица тясната материя и се загърна в едно одеяло, понеже в старите си дрехи не можеше да се побере.

Траян Коцев не загуби самообладание, просто си поръча по телефона нови дрехи — с пет номера по-големи.

За беда, през следващата нощ тялото му така бурно израсна, че новата пижама се пръсна по шевовете, а завивката лежеше на корема му като носна кърпичка.

Сериозно е, помисли си той докато се обръщаше ребром, внимавайки да не смаже мебелите. Бе заел цялата стая по диагонал, освен това държеше краката си сгънати, което допълнително го притесняваше.

Навън прозвуча ревът на клаксон и Траян Коцев разбра, че служебната кола го чака. Отвори големия прозорец и с усилия изпълзя през него. Шофьорът, който бе свикнал да го вижда във всякаква форма, прие това за поредната необходимост и отиде да търси камион. Коцев бе настанен в камиона и след около четвърт час пристигна в учреждението, което ръководеше от дълги години.

Но да влезе вътре не бе толкова просто — наложи се да разбият сводестия портал, както и някои вътрешни стени. С огромни усилия той пропълзя до кабинета си, чиито стени предварително бяха съборени, тъй че с две фойета и още няколко канцеларии сега представляваше единно цяло. Отмести с два пръста секретарката и незабавно свика приближените си.

— Е, как ме намирате? — запита Траян Коцев, когато всички се събраха.

— По-величав от всеки друг път — обади се един от тях.

При тези думи тялото на Коцев се разтегна и единият му крак надникна през задния прозорец.

— Хм... А какво стана с бюджета? Знаете, че вчера здраво ни притиснаха.

Отговориха му, че благодарение на неговия остър ум и дипломатичност ударът е отбит. Тялото на дипломатичния шеф набъбна и гърбът му опря в тавана, който се изкриви, набръчка и с пукот се пръсна. Горе, някой закрепя, че има земетресение.

— Сега разбирам — рече Траян Коцев. — От вашите хвалби се издувам, тъй че скоро ще достигна размерите на слон.

Всъщност нито един слон не би могъл да се мери с него и само след минута лицевата страна на сградата се срина, а Коцев се измъкна, помитайки оградата и уличните лампи.

— Все пак, не мога да ви се сърдя — продължи той. — Всеки има право да си каже мнението... Но ще трябва да се погрижите за мен.

Погрижиха се. Осигуриха му автомобил — специална изработка, но и той му умаля. Тогава, с къртовски труд всички учрежденски поданици прокопаха плавателен канал и Траян Коцев започна да се придвижва из града с кораб. Тъй като жилището му бе станало тясно, построиха му ново, сетне друго — още по-голямо, докато накрая разрушиха целия квартал, а Коцев легна върху стотици акри земя, мрачен като кит — самотник.

Тъй като му бе все по — трудно да се придвижва, Траян Коцев дърпаше конците от място — ръководеше съвещания, приемаше поклонници, даваше интервюта и нареждания.

Скоро градът му стана тесен, после областта и един ден краката му се потопиха в морето. След месец континентът се нагъна под тежестта му, гигантът ритна с крак Африка, перна с ръка и залепи двете Америки, докато...

Докато светът му отесня.

Траян Коцев се подпря на ръце, събра сили и с тежка въздишка се изправи. Трябваше да се пресели в друг свят — по-голям и по-удобен от неговия.

Вдигна крак, готов да стъпи върху новия свят, но той се оказва зает. На него се бе разположил един по-голям и по-заслужил човек.

Издание:

Автор: Орлин Крумов

Заглавие: Лов на лъв

Издание: второ

Издател: Читанка

Година на издаване: 2021

Тип: сборник

Националност: българска

Главен редактор: Ирина Младенова

Редактор: Я. Анто

Рецензент: Хр. Пелитев

Художник: Михаил Вълканов

Художник на илюстрациите: Михаил Вълканов

Коректор: Сл. Герасимова; Надя Михайлова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14634>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.